

Sygn. akt: III AUa 625/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSO del. Beata Michalska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014 r. w Łodzi

sprawy **Z. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt: VI U 772/12,

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 625/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z. J. 28 maja 2012r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z 21 maja 2012r. odmawiającej mu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący się wnosił o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach następujących okresów zatrudnienia : w Fabryce (...) w P. od 1 września 1965r. do 28 czerwca 1969r., w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 18 sierpnia 1969r. do 22 lipca 1972r., w Spółdzielni Pracy (...) w P. od 18 września 1972r. do 20 stycznia 1973r. oraz w P. (...) od 1 lutego 1973r. do 31 sierpnia 1980r. i od 21 listopada 1980r. do 15 marca 1989r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie . W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że wnioskodawca nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach odnośnie żadnego z ww. okresów zatrudnienia.

Wyrokiem z 27 lutego 2013r. w sprawie VI U 772/12 Sąd Okręgowy w Płocku VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał Z. J. prawo do emerytury od 1 kwietnia 2012r.

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Z. J., ur. (...), złożył w organie rentowym 27 kwietnia 2012 r. wniosek o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił łączny okres zatrudnienia w wymiarze 29 lat, 4 miesiąc i 19 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, w okresie od 1 września 1965r. do 28 czerwca 1969r. Z. J. był zatrudniony w Fabryce (...) w P. na stanowisku tokarza (a). Odwołujący się pracował jako tokarz w gnieździe żeliwa. Zajmował się obróbką odlewów przy pomocy tokarki.

Następnie podjął zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), gdzie pracował od 18 sierpnia 1969r. do 22 lipca 1972r. na stanowisku tokarza (b).

W okresie od 18 września 1972r. do 20 stycznia 1973r. wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...) w P. na stanowisku ślusarza remontowego maszyn szwalniczych i dziewiarskich (c). Zajmował się remontem i konserwacją maszyn dziewiarskich i szwalniczych.

Jak ustalił Sąd I instancji, w okresie od 1 lutego 1973r. do 31 sierpnia 1980r. i od 21 listopada 1980r. do 15 marca 1989r. Z. J. pracował w P. Kombinacie Budowlanym (d). Został zatrudniony w charakterze ślusarza i pracował na tym stanowisku przez pierwszych kilka miesięcy. Od około 1974r. objął stanowisko majstra (mistrza) w Zakładzie Produkcji (...), które zajmował do końca zatrudnienia w (...), za wyjątkiem okresu od 12 maja 1984 r. do 18 stycznia 1985 r., kiedy świadczył pracę na budowie eksportowej w B. jako monter konstrukcji stalowych na wysokości. Zakład Produkcji (...) zajmował się wytwarzaniem produktów stolarskich, ślusarskich, hydraulicznych wykorzystywanych na budowach prowadzonych przez (...). Jako majster bezpośrednio nadzorował pracę dwóch grup pracowników: malarzy – piaskarzy, liczącej 6-7 osób oraz stolarzy w ilości około 10 pracowników. Praca malarzy - piaskarzy polegała na piaskowaniu rur, ich izolacji oraz malowaniu konstrukcji stalowych. Piaskowanie rur odbywało się przy pomocy maszyny, która pod ciśnieniem wyrzucała piasek oczyszczający elementy z rdzy. Po ich oczyszczeniu pracownicy smarowali rury abizolem, później dwukrotnie welonem i na końcu lepikiem. Malarze z kolei zajmowali się malowaniem konstrukcji stalowych farbą miniową i cynkorem (unikorem) przy pomocy pistoletu typu W. o bardzo dużej wydajności albo ręcznie. Praca stolarzy polegała na cięciu eternitu, który następnie był wykorzystywany do produkcji filarów międzyokiennej we wszystkich budynkach na (...) osiedlach (...), Osiedla (...) i (...), T., C., M., D.. Filary te były wykonywane z drewna, impregnowane specjalnym środkiem owadobójczym i grzybobójczym o nazwie intoks. Wewnątrz były wypełniane wełną szklaną bądź styropianem, pokrywane papą izolacyjną a następnie eternitem - płytami azbestowymi o wymiarach 3 mb na 1.5 mb. Obie te grupy pracowników wykonywały swoje prace w specjalnie wydzielonych pomieszczeniach na hali. Jak ustalił Sąd I instancji, wnioskodawca zajmował wydzielone pomieszczenie na hali produkcyjnej, ale większość dniówki roboczej spędzał przy stanowiskach pracy podległych mu grup pracowników. Był ubrany w fartuch roboczy i był osobą bezpośrednio nadzorującą. W strukturze organizacyjnej Zakładu Produkcji (...) był kierownik i zastępca kierownika. Z prac administracyjno - biurowych wnioskodawca przygotowywał jedynie listy płac (tzw. BZ) na koniec miesiąca, prowadził listy obecności oraz wypisywanie zapotrzebowania tzw. RW na dany materiał niezbędny do wykonywania prac. Po przyjeździe do pracy otrzymywał zlecenie do wykonania, rozdzielał pracę podległym mu pracownikom, a następnie nadzorował ich wykonanie. W okresie od 12 maja 1984 r. do 18 stycznia 1985 r. odwołujący się pracował na budowie eksportowej przy budowie lotniska B. w I.. Pracował tam jako monter konstrukcji stalowych typu blachy, więzary, dachy, rurociągi, okna na wysokości od 10 do 50 metrów. Pracę tą wykonywał od godziny 7.00 do godziny 19.00.

Z. J. nie dysponuje świadectwami wykonywania pracy w szczególnych warunkach za żaden z ww. okresów zatrudnienia. Jak ustalił Sąd Okręgowy, odwołujący nie pozostawał w stosunku pracy. Nie przystąpił również do OFE. W ocenie Sądu Okręgowego do pracy w szczególnych warunkach należało uwzględnić następujące okresy zatrudnienia:

- od 1 września 1965 r. do 28 czerwca 1969 r. w Fabryce (...) w P. na stanowisku tokarza, tj. 3 lata, 9 miesięcy i 27 dni (ad. a);

- od 18 września 1972 r. do 20 stycznia 1973 r. w Spółdzielni Pracy (...) w P. na stanowisku ślusarza remontowego maszyn szwalniczych i dziewiarskich, tj. 4 miesiące i 2 dni (ad. c)
- od 1 stycznia 1974 r. do 31 sierpnia 1980 r. i od 21 listopada 1980 r. do 15 marca 1989 r. w P. (...) na stanowisku majstra (mistrza), w tym od 12 maja 1984 r. do 18 stycznia 1985 r. na stanowisku montera konstrukcji stalowych na wysokości, tj. 14 lat, 11 miesięcy i 22 dni (ad. d) .

Na okoliczność pracy w (...) (ad. a) Sąd Okręgowy uwzględnił zarówno dowody z dokumentów w postaci świadectwa pracy i opinii służbowej, z których wynika okres zatrudnienia i rodzaj zajmowanego stanowiska oraz dowód z zeznań świadka R. R., który wskazał wymiar pracy oraz na czym dokładnie praca ta polegała i gdzie była świadczona (praca tokarza w gnieździe żeliwa polegająca na obróbce odlewów przy pomocy tokarki), co pozwoliło na jej zakwalifikowanie, jako pracy w warunkach szczególnych wg. wykazu A, dział III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, „Odlewanie staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur” poz. 23 „wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów”.

Okoliczności zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w P. od 18 września 1972 r. do 20 stycznia 1973 r. na stanowisku ślusarza remontowego maszyn szwalniczych i dziewiarskich ustalono na podstawie świadectwa pracy i akt osobowych, w tym opinii służbowej (ad. c) . Sąd zaliczył ten okres do pracy w warunkach szczególnych uznając, że zarówno nazwa zajmowanego stanowiska, jak i opinia służbowa wskazują, iż wnioskodawca zajmował się remontem i konserwacją maszyn dziewiarskich i szwalniczych w zakładzie przemysłu dziewiarskiego, a więc wykonywał pracę, o której mowa w wykazie A, dział XIV „Prace różne”, poz. 25 „Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”, a więc prace, o których mowa w wykazie A, dział VII „W przemyśle lekkim”, poz. 4 „Prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”.

Sąd Okręgowy uwzględnił okres zatrudnienia w (...), mając na uwadze treść zeznań świadków: B. J. i E. O.. Ustalił, że wnioskodawca jako ślusarz pracował jedynie kilka początkowych miesięcy, najpóźniej w 1974r. przejął obowiązki majstra. Świadczyli, że wnioskodawca jako mistrz sprawował bezpośredni nadzór nad dwiema grupami pracowników: malarzami - piaskarzami i stolarzami, czynności administracyjno - biurowe zajmowały mu niewiele czasu i sprowadzały się jedynie do przygotowania listy płac na koniec miesiąca, prowadzenia listy obecności oraz wypisywania zapotrzebowania tzw. RW na dany materiał niezbędny do wykonywania prac. Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie tegoż zatrudnienia odwołujący się świadczył również pracę na budowie eksportowej w Iraku. Na okoliczność charakteru tego zatrudnienia zeznawali świadkowie B. B. i J. L., którzy potwierdzili, że we wskazanym okresie odwołujący się pracował jako monter konstrukcji stalowych na wysokościach.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bhp W. K.. Biegły ten miał się wypowiedzieć czy grupy zawodowe podległe odwołującemu się w okresie zatrudnienia w (...), tj. malarzy - piaskarzy wykonujące czynności polegające na malowaniu konstrukcji stalowych farbą minową i cynkorem (unikorem) przy pomocy pistoletu malarskiego oraz piaskowanie rur stalowych, pokrywanie ich amizolem, welonem i lepikiem oraz stolarzy polegające na wykonywaniu filarów międzyokiennych, co polegało na docięciu i obrobieniu płyt drewnianych i pilśniowych, pokryciu zaimpregnowanych środkami owadobójczymi elementów eternitem i papą, wykonywały pracę w warunkach szczególnych. W ocenie biegłego wymieniane wyżej prace stanowią zatrudnienie w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.), gdyż zostały ujęte w wykazie A, Dział III - „W hutnictwie i przemyśle metalowym” pod poz. 72 - „Malowanie minią” i poz. 80 - „Piaskowanie na sucho i śrutowanie wewnątrz komór” oraz w wykazie B, Dział IV - „Prace różne”, poz. 1 - „Prace wykonywane bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu” , jak też w zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej. W ocenie Sądu Okręgowego opinia ta jest jasna, spójna, rzetelna i uzasadnia posiłkowanie się jej treścią do ustalenia okresu zatrudnienia odwołującego się w (...) jako pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy

nie uwzględnił zastrzeżeń ZUS do wskazanej opinii dotyczących nieprawidłowej kwalifikacji pracy wnioskodawcy jako mistrza grupy stolarskiej. W ocenie Sądu Okręgowego nadzorował on pracowników, którzy zajmowali się cięciem płyt azbestowych, a więc wykonywali prace bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu. Zarządzenia resortowe nie mają decydującego znaczenia dla kwalifikacji pracy ubezpieczonego wg przepisów ww. rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r. Decydujące znaczenie ma bowiem rodzaj faktycznie wykonywanej pracy, który powinien odpowiadać rodzajowi pracy ujętemu w rozporządzeniu, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu stanu prawnego Sąd Okręgowy powołał art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) i rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z art. 184 ustawy emerytalnej prawo do emerytury mężczyźnie urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ust. 4 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., tj. 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnął: co najmniej 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, ewentualnie złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody Skarbu Państwa oraz rozwiązania stosunku pracy (w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2012r.).

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca jako majster w (...) bezpośrednio nadzorował pracowników, którzy przede wszystkim wykonywali jako podstawowe prace w warunkach szczególnych. Odwołujący wykonywał jedynie niezbędne czynności administracyjno – biurowe, co w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego nie wyłącza uznania jej za pracę w szczególnych warunkach. W tym miejscu powołano wyrok Sadu Najwyższego z dnia 24 września 2009 r., UK 31/09, LEX nr 559949, w którym stwierdził, że jeśli czynności ogólnej kontroli oraz dozoru inżyniersko - technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A cyt. rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. kontrolą lub dozorem inżyniersko - technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Na tę samą okoliczność powołano również treść wyroków Sądu Najwyższego z 11 marca 2009 r., II UK 243/08 i z 8 stycznia 2009 r., I UK 201/08.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia odwołującego się od 18 września 1969 r. do 22 lipca 1972 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku tokarza, tj. 2 lata, 11 miesięcy i 4 dni. W ocenie Sądu poza świadectwem pracy brak innego dowodu, z którego wynikałoby, na czym polegała praca wnioskodawcy. Przy czym praca na stanowisku tokarza sama w sobie nie stanowi pracy w warunkach szczególnych. W rezultacie tych ustaleń w ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca udowodnił wymagany prawem szczególny staż ubezpieczeniowy w wymiarze ponad 19 lat i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję oraz przyznał Z. J. prawo do emerytury od 1 kwietnia 2012r., tj. pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku.

W ustawowym terminie apelację wniósł organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1 ust. 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przez przyjęcie, że wnioskodawca Z. J. przepracował w szczególnych warunkach 15 lat, pomimo braku dowodów świadczących o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach.

Apelujący podniósł, że wnioskodawca, ur. (...), w chwili zatrudnienia w Fabryce (...) miał 15 lat i mógł być zatrudniony wyłącznie jako uczeń szkoły przyzakładowej. Fabryka (...) posiadała szkołę przyzakładową przyuczającą do zawodów przydatnych w zakładzie, ale uczniowie oprócz praktyki w zakładzie mieli także lekcje w szkole. Dlatego nie można

uznać, że w okresie nauki, bez kwalifikacji wnioskodawca wykonywał pracę tokarza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nauka w szkole przyzakładowej trwała 3 lata i wnioskodawca szkołę taką musiał ukończyć skoro, jak zeznał świadek R. R., w latach 1968-1971 razem z wnioskodawcą uczęszczał do trzyletniego technikum mechanicznego. Wnioskodawca szkołę zawodową ukończył w czerwcu 1968 r. i wówczas mógł zacząć pracować jako tokarz. Okres ten w wymiarze 1 roku winien być zaliczony ponieważ, jak wynika z wykazu A, dział III pkt 78, stanowiącego załącznik do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów, prace polegające na szlifowaniu lub polerowaniu mechanicznym są uznawane za prace w szczególnych warunkach w dziale hutnictwo i przemysł metalowy. Organ rentowy zakwestionował także zaliczenie, jako okresu pracy w szczególnych warunkach, pracy w Spółdzielni Pracy (...) w P., gdzie wnioskodawca pracował na stanowisku ślusarza remontowego maszyn szwalniczych i dziewiarskich. Stanowisko ślusarza nie jest wymienione jako zatrudnienie w szczególnych warunkach w rozporządzeniu, a praca ślusarza nie polega na konserwacji agregatów i urządzeń i nie jest to też praca przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych. Nie zgodził się również z zaliczeniem do okresów pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w P. Kombinacie Budowlanym na stanowisku majstra i starszego majstra. Wnioskodawca pracując w P. Kombinacie Budowlanym, był zatrudniony w przedsiębiorstwie, którego przedmiotem działalności było budownictwo mieszkaniowe. Także Zakład Produkcji (...), w którym pracował wnioskodawca, wykonywał elementy potrzebne do budowy bloków mieszkalnych z zastosowaniem technologii wielkiej płyty. P. Kombinat Budowlany niewątpliwie podlegał pod resort budownictwa i ustalając, jakie stanowiska pracy były uznane za pracę w szczególnych warunkach, trzeba brać pod uwagę stanowiska wymienione w dziale V wykazu A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r., ponieważ są to stanowiska pracy w szczególnych warunkach w resorcie budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych. Wśród stanowisk i prac wymienionych w dziale V brak jest stolarzy i malarzy-piaskarzy. Wymienia się w pkt 6 prace malarskie konstrukcji na wysokości, ale pracownicy podlegli wnioskodawcy takich prac nie wykonywali. Skoro w wykazie A, dziale V nie są wymienieni malarze i stolarze to także nadzór nad pracą tych grup zawodowych nie może być uznany za pracę w szczególnych warunkach. Jak podkreślił apelujący, opinia biegłego z zakresu bhp nie może mieć w niniejszej sprawie zastosowania, ponieważ dotyczy ona prac wykonywanych w resorcie hutnictwa i przemysłu metalowego, a ponadto przywołane stanowiska pracy nie odpowiadają pracom wykonywanym przez pracowników podległych wnioskodawcy. Z w/w okresu pracy w P. Kombinacie Budowlanym jedynie okres pracy na budowie w Iraku może zostać uznany jako okres pracy w szczególnych warunkach (8 m-cy i 7 dni) i jest niewystarczający by uznać, że wnioskodawca spełnia warunki do nabycia emerytury w obniżonym wieku. W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez oddalenie odwołania od decyzji ZUS odmawiającej prawa do emerytury.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł m.in., że w okresie zatrudnienia w (...) faktycznie uczęszczał do szkoły przyzakładowej i jednocześnie wykonywał pracę na stanowisku tokarza. Zajęcia praktyczne w ramach nauki zawodu odbywały się na terenie odlewni żeliwa i dlatego z uwagi na specyfikę panujących tam warunków, cały okres zatrudnienia łącznie z okresem przyuczenia do zawodu jako pracownika młodocianego winien być zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach. W okresie pracy na rzecz (...) Zakładu Produkcji (...) w P. począwszy od 1 stycznia 1974r., kiedy objął stanowisko majstra malarzy-piaskarzy i stolarzy, pracował w szczególnych warunkach, sprawując nadzór nad pracownikami, którzy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywali pracę na stanowiskach objętych wykazem prac w szczególnych warunkach. Okoliczności te potwierdziła opinia biegłego z zakresu bhp. Praca w (...), a w szczególności przebywanie w pobliżu szkodliwych substancji i materiałów budowlanych w tym zawierających azbest, miało negatywny wpływ na zdrowie wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie, a podniesione zarzuty skutkowały w rezultacie koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Zgodnie z art. 184 ust.1 i 2 w związku z art.32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) ubezpieczeni, urodzeni po 31 grudnia 1948 r., którzy w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1/ okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (15 lat) wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia emerytury w wieku niższym niż 65 lat w przypadku mężczyzn;

2/ okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 25 lat dla mężczyzn) mają prawo do emerytury w przypadku rozwiązania stosunku pracy - według brzmienia wskazanej normy obowiązującego do 31 grudnia 2012 r., jak też w razie nieprzystąpienia do OFE.

Prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze stanowi w systemie emerytalnym uprawnienie wyjątkowe, związane z ujemnym oddziaływaniem zdrowotnym warunków pracy na pracownika, co uzasadnia przyjęcie wcześniejszego wieku emerytalnego. Zgodnie z § 4 i 8 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), prawo do takiej emerytury nabywa pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia. Natomiast w myśl § 2 cyt. rozporządzenia, okresy pracy uzasadniające prawo do świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, należy zauważyć w pierwszej kolejności, że w sprawie decydujące znaczenie ma ocena pod kątem szczególnych warunków pracy okresu zatrudnienia wnioskodawcy w P. (...) od 1 stycznia 1974 r. (jak przyjął Sąd I instancji) do 31 sierpnia 1980 r. i od 21 listopada 1980 r. do 15 marca 1989 r. na stanowisku majstra w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 22 dni (ad. d). Pozostałe okresy wskazane przez wnioskodawcę mają bowiem znaczenie uboczne, ponieważ nawet ich łączne uwzględnienie (ad. a, b i c) nie dają w sumie 15 lat. Dla porządku należy tylko wskazać, że uzasadnione są zarzuty apelującego, iż Sąd Okręgowy błędnie zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych cały okres zatrudnienia w Fabryce (...) w P. od 1 września 1965 r. do 28 czerwca 1969 r. na stanowisku tokarza, tj. 3 lata, 9 miesięcy i 27 dni (ad. a) w sytuacji, gdy oczywistym jest, że ze względu na wiek (15 lat) w początkowym okresie zatrudnienia miał status ucznia. Okoliczność tę potwierdza też pismo z archiwum z 31 lipca 2012r. (k.12 akt sprawy), z którego wynika, że w zespole archiwalnych akt z (...) brak dokumentacji osobowej Z. J., ponieważ prawdopodobnie we wskazanym okresie posiadał status ucznia praktycznej nauki zawodu. Ponadto z opinii służbowej załączonej do akt osobowych z (...) wynika, że wnioskodawca ukończył (...) Szkołę Zawodową przy (...). Przy czym okres nauki zawodu odbywanej przed 1 stycznia 1975r. w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych jest okresem zatrudnienia w ramach stosunku pracy, ale nie jest to wystarczające do uznania tego okresu za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu §2 ust.1 cyt. rozporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2012r., I UK 130/12). W rezultacie należy podzielić zarzuty apelującego, iż podane okoliczności wskazują na to, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze dopiero po skończeniu nauki, a nie – jak przyjął Sąd Okręgowy w całym okresie zatrudnienia. Przy czym ustalenie to nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Niezależnie bowiem od stwierdzenia, czy wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) pracował w szczególnych warunkach rok (jak wskazuje apelujący), czy ponad 3 lata (jak przyjął Sąd Okręgowy), decydujące znaczenie dla stwierdzenia uprawnień wnioskodawcy do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku ma ustalenie, czy w okresie zatrudnienia w P. Kombinacie Budowlanym na stanowisku majstra wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ujętą w wykazie A lub B, stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia. Jak wynika z niespornych dokumentów w postaci świadectw pracy Z. J. był zatrudniony w P. Kombinacie Budowlanym (...) w dwóch okresach: od 1 lutego 1973r. do 31 sierpnia 1980r. na stanowisku ślusarza i majstra oraz od 21 listopada 1980r. do 15 marca 1989r. na stanowisku majstra (świadectwo pracy-k.65 i 66 akt ZUS). Ustalając okresy pracy w szczególnych warunkach, Sąd I instancji prawidłowo pominął zatrudnienie na stanowisku ślusarza i okoliczność ta nie była sporna. Nie ma też podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu co do tego, od kiedy wnioskodawca objął stanowisko majstra. Wobec braku dokumentów pracowniczych - w tym angaży, Sąd Okręgowy wywiódł w oparciu o zgodne zeznania dwóch świadków: B. J. i E. O., że co najmniej od stycznia 1974r. Z. J. rozpoczął pracę na stanowisku majstra w Zakładzie Produkcji (...) i to ustalenie nie jest kwestionowane. W

rezultacie przedmiotem oceny, warunkującej ustalenie prawa do emerytury, był uwzględniony przez Sąd Okręgowy okres zatrudnienia w P. Kombinacie Budowlanym od 1 stycznia 1974 r. do 31 sierpnia 1980 r. i od 21 listopada 1980 r. oraz do 15 marca 1989r. na stanowisku majstra, w tym od 12 maja 1984 r. do 18 stycznia 1985 r. na stanowisku montera konstrukcji stalowych na wysokości na budowie w Iraku, tj. 14 lat, 11 miesięcy i 22 dni (ad. d).

Przy czym okres ten z niekwestionowanym przez apelującego 1 rokiem zatrudnienia w (...) na stanowisku tokarza w gnieździe żeliwa (wykaz A, dział III, poz. 23 - wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów) przesądzałyby o ustaleniu prawa do emerytury w obniżonym wieku i dlatego ma znaczenie decydujące w sprawie.

Dokonując oceny zatrudnienia Z. J. na stanowisku majstra, należy podkreślić, że zgromadzone w sprawie dokumenty pracownicze nie potwierdzają faktu wykonywania przez niego w tym okresie pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca nie legitymuje się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a z załączonych do akt ZUS na k.51-69 list płac wynika, iż nie miał prawa do dodatków szkodliwych z wyjątkiem pojedynczych miesięcy – sierpień i grudzień 1980r.; styczeń i luty 1981r. ; wrzesień i październik 1982r. A zatem w okresie 15 lat pracy na stanowisku majstra tylko w pojedynczych miesiącach przez w sumie pół roku wnioskodawca otrzymywał dodatek szkodliwy do pensji. Powyższa okoliczność, wynikająca wprost z oryginalnych dokumentów płacowych, wskazuje po pierwsze, że w zakładzie były wypłacane dodatki za szkodliwe warunki pracy oraz że wnioskodawca miał do nich prawo również na stanowisku majstra, ale tylko w pojedynczych miesiącach. Z dowodów osobowych w postaci zeznań kierownika Zakładu Produkcji (...) i mistrza w tym zakładzie (...) (k.25-27 akt sprawy) wynika, że Z. J. zatrudniony w spornym okresie na stanowisku majstra w pełnym wymiarze czasu nadzorował pracę brygady malarzy i stolarzy. Zakład Produkcji (...) zajmował się produkcją elementów budowlanych wykorzystywanych na budowach prowadzonych przez (...) w zakładzie były m.in. brygada stolarzy, malarzy, ślusarzy, hydraulików. Stolarnia i malarnia znajdowały się w odrębnych pomieszczeniach. Brygada stolarzy produkowała m.in. filarki międzyokienne, ale też wszelkiego rodzaju listwy do parapetów, okien. Proces produkcji filarek obejmował po pierwsze przygotowanie drewna – trzeba było je obrobić, pociąć, wykonać wcięcia, zbić poszczególne elementy drewniane, zaimpregnować środkiem owadobójczym. Po wyschnięciu elementy drewniane wracały do warsztatu, były wypełniane wełną mineralną. Z jednej strony filarek był pokrywany płytą wiórową, a z drugiej – pociętym wcześniej na kawałki eternitem. Eternit zawierał szkodliwy dla zdrowia azbest. Przy cięciu płyt azbestowych powstawało szkodliwe dla zdrowia zapylenie. Praca brygady malarzy polegała natomiast na przygotowywaniu konstrukcji stalowych, np. balustrad do balkonów – najpierw dokonywali ich oczyszczenia i piaskowania z rdzy, izolowania, następnie materiał był gruntowany przy użyciu minii lub unikoru (cynkoru) z użyciem pistoletu malarskiego lub ręcznie. Malowanie odbywało się na terenie hali, a gotowe konstrukcje były rozwożone na teren budów. Wnioskodawca na stanowisku majstra sprawował bezpośrednią kontrolę nad procesem pracy zarówno brygady malarzy-piaskarzy, jak i stolarzy. Nie ma sporu co do tego, że pracę tę wykonywał w pełnym wymiarze czasu, a czynności administracyjne zajmowały niewielką część jego obowiązków. Sąd Apelacyjny podziela w tej części ustalenia i rozważania Sądu I instancji.

Decydujące znaczenie ma natomiast ocena, czy sprawowany przez wnioskodawcę nadzór odnosił się do prac wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Sąd I instancji uznał, powołując się przy tym na opinię biegłego z zakresu bhp, że praca wnioskodawcy w (...) na stanowisku majstra jest zgodna z wykazem A, działem XIV, poz. 24, stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. i polegała na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, na których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Przy czym nadzór dotyczył pracy malarzy i piaskarzy ujętej w cyt. wykazie A, dziale III, pod poz. 72 (malowanie minią) oraz pod poz.80 (piaskowanie na sucho i śrutowanie wewnątrz komór), jak też pracy stolarzy wskazanej w wykazie B, dziale IV (prace wykonywane bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu). Jako niesporny należy przy tym uwzględnić i wyłączyć z dalszej analizy okres pracy w Iraku od 12 maja 1984r. do 18 stycznia 1985 r. na stanowisku montera konstrukcji stalowych na wysokości, wskazanym w wykazie A, dziale V, poz.5.

W tej sytuacji, oceniając zatrudnienie wnioskodawcy w (...) w charakterze majstra, należało poddać analizie warunki pracy zarówno malarzy, jak i stolarzy, których to pracę wnioskodawca bezpośrednio nadzorował. Przy tej ocenie Sąd I instancji przywołał treść opinii biegłego z zakresu bhp (k.33-39 akt sprawy). Biegły specjalista ds. bhp W. K.

stwierdził, że prace malarzy-piaskarzy polegające na malowaniu konstrukcji stalowych farbą miniową i cynkorem (unikorem) przy pomocy pistoletu malarskiego, piaskowanie rur stalowych, pokrywanie ich amizolem, welonem i lepikiem zostały ujęte w wykazie A, dziale III, pod poz. 72 i 80 stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia z 7 lutego 1983r. i dlatego należy je zaliczyć do prac w szczególnych warunkach. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że opinia biegłego z zakresu bhp co do ustalenia charakteru pracy malarzy-piaskarzy jest nieprzydatna. Biegły poczynił bowiem ustalenia w tym zakresie na podstawie zeznań świadków, co nie wymaga wiadomości specjalnych oraz przyporządkował swoje ustalenia do odpowiednich przepisów rozporządzenia, co należało do Sądu. Dodatkowo, jak słusznie zauważył apelujący, przyporządkowanie to jest błędne. Biegły zaliczył pracę wykonywaną przez malarzy i piaskarzy na hali w Zakładzie Produkcji (...), będącym częścią przedsiębiorstwa budowlanego, do prac wykonywanych w hutnictwie i przemyśle metalowym. W tym miejscu należy podzielić ugruntowane już stanowisko Sądu Najwyższego, że co do zasady przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu większym lub mniejszym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki. W rezultacie nie można swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem cyt. rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w akcie prawnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 2012r., II UK 166/11 i z 1 czerwca 2010r., II UK 21/10).

Odnosząc powyższe do niespornych ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, wnioskodawca nadzorował pracę malarzy i piaskarzy zatrudnionych w zakładzie pomocniczym przy kombinacie budowlanym – a więc zatrudnionych w branży budowlanej, bez żadnego nawet odległego związku z hutnictwem i przemysłem metalowym. Przy czym w branży budowlanej również uwzględniono prace malarskie, ale uciążliwość i szczególne warunki tej pracy są powiązane z pracą na wysokości (wykaz A, dział V, poz.6). Takiej pracy brygada malarzy, którą nadzorował wnioskodawca bezspornie nie wykonywała. Wynikający z opinii biegłego element szkodliwości pracy malarzy i piaskarzy związany z kontaktem z substancjami i preparatami mającymi szkodliwy wpływ dla zdrowia nie jest w tym wypadku równoznaczny ze spełnieniem przesłanek z §1 i 2 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r.

Odnosnie oceny szkodliwości warunków pracy drugiej z brygad, których pracę równocześnie nadzorował Z. J., tj. stolarzy, należy podzielić opinię biegłego ds. bhp, że prace przy mechanicznym docinaniu płyty eternitu do określonego wymiaru, nawiercanie otworów i przykręcanie płyty do drewnianej konstrukcji były pracami wykonywanymi bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu, wymienione w wykazie B, dziale IV, poz.1. Nie ma jednak podstaw, wbrew twierdzeniu Sądu Okręgowego, do ustalenia, że była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu §2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, a tylko takie okresy uzasadniają prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu. Jak wynika bowiem z niespornych zeznań kierownika Zakładu Produkcji (...), brygada stolarzy zajmowała się nie tylko produkcją filarków między-okiennych, ale również wytwarzała inne elementy drewniane wykorzystywane w budownictwie (np. listwy drewniane do parapetów, okien). Poza tym w procesie produkcji filarków prace wykonywane bezpośrednio przy przetwórstwie płyt z azbestu zajmowały tylko część czasu pracy. Jak wynika z zeznań E. O., proces produkcji filarków obejmował bowiem cały szereg czynności niezwiązanych z obróbką płyt azbestowych - od przygotowania drewna, które trzeba było pociąć, wykonać wcięcia, zbić poszczególne elementy i zaimpregnować środkiem owadobójczym, przez wypełnienie wykonanych elementów drewnianych wełną mineralną. Dopiero w końcowej fazie produkcji z jednej strony filarek był pokrywany płytą wiórową, a z drugiej – pociętym wcześniej na kawałki eternitem. A zatem, prace przy przetwórstwie azbestu zajmowały brygadzie stolarzy, pracujących przy produkcji elementów stolarki budowlanej, w tym filarków międzyokiennych, tylko część czasu pracy, co z kolei nie spełnia przesłanki wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu i w rezultacie nie uzasadnia nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Nie można też pominąć, iż w spornym okresie wnioskodawca zatrudniony był w przedsiębiorstwie budowlanym. Pracodawca wnioskodawcy nie był podmiotem zajmującym się przetwórstwem azbestu. Wskazane filarki

międzyokienne produkowane w zakładzie, były tylko jednym z elementów występujących w procesie budowlanym, a ponadto składały się z różnych składników, a płyta azbestowo-cementowa była tylko jednym z nich. Problematyka dopuszczalności produkcji i stosowania azbestu uregulowana została w ustawie z 19 czerwca 1997r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz.U. Nr 101 poz.628 ze zmianami). Ustawa ta reguluje także dodatkowe uprawnienia pracowników pracujących przy azbecie i w załącznikach przedstawia wykazy zakładów, które produkują wyroby zawierające azbest, zaprzestały produkowania wyrobów zawierających azbest oraz tych, które stosowały azbest w produkcji i których pracownicy są uprawnieni do świadczeń określonych w ustawie. W żadnym z wymienionych wykazów nie uwzględniono byłego pracodawcy- P. (...). Wobec powyższego uzasadniony jest wniosek, że faktu zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie nie można utożsamiać z wykonywaniem pracy bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu. Natomiast fakt, że w procesie technologicznym w jakiejś niewielkiej części były wykorzystywane wyroby zawierające azbest oraz, że wnioskodawca w trakcie pracy miał styczność z materiałami zawierającymi azbest nie pozwala na zaliczenie jakiegokolwiek okresu do okresu uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku wymienionego w wykazie B dział IV poz. 1. Wykazu B dział IV nie można wyklądać w oderwaniu od treści § 2 ust.1 rozporządzenia, przyjmując, że sam fakt przebywania w środowisku, w którym może znajdować się bliżej nieokreślona ilość pyłu azbestowego w związku z produkcją filarek międzyokiennych zawierających azbest, niezależnie od tego, jakie prace w tym czasie faktycznie pracownik wykonywał, jest pracą w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie B dział IV. Taka wykładania byłaby niedopuszczalnym rozszerzeniem katalogu prac zawartych w wykazie B dział IV uprawniającym do nabycia emerytury w obniżonym wieku. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010 r. I UK 3/10 Monitor Prawa Pracy 2010/8/394 oraz wyrok z 16 lipca 2008r., I UK 10/08, LEX nr 497716 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie III AUa 84/13, niepubl.).

Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010r., II UK 21/10, Legalis). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2011r., I UK 174/11, Legalis) .

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarabkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (wyroki SN: z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr: 950426; z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, niepubl.; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, Lex Nr 509022).

W konsekwencji poczynionych ustaleń nie można przyjąć, że praca brygady malarzy-piaskarzy oraz stolarzy , którą nadzorował wnioskodawca , była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku , wymienioną w wykazach A lub B , stanowiących załącznik do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Dlatego, w ocenie Sądu Apelacyjnego ,uzasadnione są zarzuty organu rentowego, że Sąd I instancji błędnie ustalił, iż wnioskodawca, sprawując bezpośredni nadzór na brygadą malarzy-piaskarzy oraz stolarzy w spornym okresie zatrudnienia w (...), wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, dziale XIV poz. 24 i wykazie B dziale IV poz.1. Pomijając ten okres,

wnioskodawca niespornie legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach zdecydowanie poniżej 15 lat , tj. obejmującym okres zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) i okres pracy na budowie eksportowej w Iraku.

W rezultacie odwołujący nie nabył prawa do emerytury na podstawie art. 32 w zw. z art. 184 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS i dlatego w oparciu o art. 386§1 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴§1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok i oddalić odwołanie , uznając je za bezzasadne.